

OSTRAVAN.CZ

1. Inscenace dvou barokních oper v NDM stojí za zhlédnutí i v podání studentů Fakulty umění

11.02.2023 ostravan.cz - Milan Bátor

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** NDM (2); 12; Divadle

Nové inscenace barokních oper režíroval Jiří Nekvasil ve scénografickém řešení Davida Baziky. Kostýmy připravila Hana Knotková, choreografii Lukas Zuschlag. Na představení se podílí také baletní soubor a operní studio **NDM** pod vedením sbormistryně Lenky Živocké. Ve čtvrtek se představili profesionální umělci (recenze [zde](#)), o den později s barokní interpretací změřili síly studenti Fakulty umění Ostravské univerzity.

Tanec nevděčnic Claudia Monteverdiho je inscenován v **Divadle 12**. Nejmenší scéna neposkytuje příliš komfortu k volnému pohybu a živější choreografii. O nějakém "tanci nevděčnic" proto nelze hovořit. Choreograf Lukas Zuschlag také vedl protagonisty k úsporným gestům a pózám, které byly místy i docela vtipné. Nicméně vytvořit iluzi slavnostního tance není v možnostech této komorní scény.

Kristýna Melicharová. (Foto: Martin Popelář)

Amora na studentské premiéře ztvárnila Kristýna Melicharová a Venuši Barbora Vašková. Obě se popraly s obtížnými úlohami srdnatě. Melodické ozdoby, legatové pasáže a specifické non vibrato jako stylotvorný faktor barokní éry obě dámy zvládly solidně. Chce to jen větší uvolněnost a přirozenost. Pozoruhodný výkon představila Klára Hlůšková jako Nevděčnice. Její sólová árie upozornila na zajímavě zbarvený, jakoby zastřený hlas, který v sobě nese značný dramatický potenciál. Sestavu sólistů doplnil stejně jako ve čtvrtek Josef Kovačič, který opět s naprostou jistotou přesvědčil o svých představitelských kvalitách. Takové basso profundo se u nás často neslyší. Nicméně Kovačič zaujal také sympaticky úsporným a přesným hereckým ztvárněním.

Barbora Vašková v Tanci nevděčnic. (Foto: Martin Popelář)

Obecně jde o inscenaci, která má na krátké časové ploše zajímavé režijní a scénografické řešení. Spojení tradičních a aktualizací prvků je funkční. Nastudování Jiřího Habarta je pozorné k stylově poučené barokní interpretaci. Jak jsme ovšem uvedli v předešlé recenzi, podobně jako u pěveckých sólistů by mělo být první instrumentální provedení svěřeno do rukou zkušených interpretů a nemísit je se studentským obsazením. Nejde o to, někoho kritizovat, spíš rozlišit profesionální a studentské týmy. Pakliže je záměrem dávat prostor i studentskému instrumentálnímu obsazení, bylo by dobré to jasně formulovat a seznámit s tím diváky, ať ví, co je čeká.

Druhá opera Dido a Aeneas ve Slavnostním sále je inscenována s citem a přihlédnutím k dramatické naraci příběhu. Režisér Nekvasil zde využil celou řadu symbolů, které jemně a nenásilně evokují prostředí a dějový rámec. Plachetnice, válečné artefakty, námořnické čepice a trička, čarodějnické intriky a kouzla, světelné efekty... To vše slouží svému účelu a podílí se na sugestivní evokaci antického mýtu.

Karolína Levková. (Foto: Martin Popelář)

Didonu ztvárnila sopranistka Karolína Levková senzačním způsobem. Lehkost jejího plného, ve všech polohách a výrazových rejstřících suverénně ovládaného hlasu se pojí s přesným hereckým projevem a líbezným půvabem. Levková má v sobě neodolatelné kouzlo, šelmovské odhodlání a citovou opravdovost, s níž se dokáže zcela ztotožnit se svou postavou. Ve srovnání se znamenitou Dominikou Škrabalovou představila Levková možná o trochu jistější a mnohotvárnější pěvecké ztvárnění. Její jevištní představa Didony však je ve srovnání s kolegyní poněkud méně uvolněná. Stačilo by jemně povolit napětí...

Monika Švandová. (Foto: Martin Popelář)

Aeneas Eduarda Kácala si vedl dobře. Zřetelně vyslovoval a hlídal si v rámci svých možností intonaci. Belinda Magdalény Rovenské ztvárnila sestru královny Dido věrohodně. Podobně si počínaly obě čarodějky Klára Hlůšková a Barbora Vašková. Své role čarodějek si patřičně vychutnaly a naznačily, že se v nich skrývá značný potenciál. Čaroděje tentokrát sehrála Monika Švandová, které se také dařilo, chtělo by to jen dopilovat přesnější pěvecké dokreslení postavy. Nezanedbatelnou úlohu mají v Purcellově opeře sboristé, kteří hráli a zpívali s velkým nasazením a propracovanou pohybovou složkou. Dámské části kolektivu se dařilo poněkud lépe, pánové by individuálně mohli zapracovat na intonaci všech rychlých pasáží. Hlavně cvičit pomalu a mít nad legaty bezpečnou kontrolu!

Karolína Levková a Magdaléna Rovenská. (Foto: Martin Popelář)

Celkový dojem z inscenace Dido a Aeneas je milý, dynamický a sympatický. Představení plní perfektně svůj didaktický záměr a je připraveno díky některým sólovým výkonům a inscenačním řešením tak zajímavě, že plní funkci plnohodnotného titulu. K celkově adekvátnímu ztvárnění by se slušelo ještě víc ohlídat hru instrumentálního ansámblu. Dirigent Jiří Habart má zjevně partituru dokonale přečtenou, pouze některé individuální výkony instrumentalistů (s výjimkou páteční znamenité theorby a podobně precizního cembala) dosud ne vždy korespondují s běžným standardem. To je ovšem už otázka zodpovědného přístupu každého jednotlivého člověka.

URL | <https://www.ostravan.cz/77577/inscenace-dvou-baroknich-oper-v-ndm-stoji-za-zhlednuti-i-v-podani-studentu-fakulty-umeni/>

